

Arrest

nr. 216 065 van 30 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 november 2018.

Gelet op de beschikking van 17 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de tweede verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die tevens de eerste verzoekende partij vertegenwoordigt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 15 maart 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof wordt gehecht als zouden verzoekers van hun geboorte tot enkele weken voor hun aankomst in België als Afghaanse vluchtelingen in de Iraanse stad Mashad hebben verbleven. Verzoekers tekenden geen beroep aan tegen deze beslissingen.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun volgend verzoek om internationale bescherming steunen op dezelfde vluchtmotieven die zij in het verleden hebben uiteengezet. Zij voegen daaraan toe dat hun (schoon)moeder ondertussen ook een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en herhalen dat hun zoon autistisch is. Ook verklaart verzoeker dat hij na zijn vertrek uit Iran twee jaar in Turkije heeft verbleven en dus niet enkele dagen zoals hij in het kader van zijn eerste verzoek verklaarde. Tevens voegt verzoeker toe dat hij in Afghanistan vervolging vreest omdat hij jet sjiitisch geloof aanhangt.

Ter ondersteuning van hun volgend verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: een militair boekje van zijn vader, de taskara van zijn vader en een attest van een psychologe bij wie hij in begeleiding is. Verzoekster legt de volgende documenten neer: een kopie van een Iraanse verblijfskaart van haar schoonzus, zeven foto's van haar verblijf in Turkije en medische documenten van hun zoontje M. Daarnaast legde verzoekster nog documenten neer, waarvan zij in het kader van haar eerste verzoek reeds kopieën heeft voorgelegd, met name een kopie van haar Iraanse verblijfskaart en haar huwelijksakte.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de

individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun eerste verzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van hun beweringen inzake hun verblijfplaatsen voor hun aankomst in België, en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige verzoek geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten bijbrengen die bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weerleggen of ontkrachten.

Zo gaan verzoekers er ten onrechte van uit dat verweerder geen rekening gehouden heeft met de mentale toestand van verzoeker. Een simpele lezing van de beslissing in hoofde van verzoeker duidt immers het volgende aan: "Betreffende het psycho- medisch attest van psychologe Sarah Middelbos dd. 26 mei 2018 dient vooreerst opgemerkt te worden dat nergens uit dit attest blijkt dat u niet in staat zou zijn om uw verzoek om internationale bescherming op functionele en zelfstandige wijze te verdedigen. Er wordt in het attest weliswaar gewag gemaakt van bepaalde traumatische stoornissen (dissociaties, geheugenproblemen) maar nergens wordt gesteld dat uw cognitief geheugen dermate zou zijn aangetast dat u niet in staat zou zijn om op een normale manier verklaringen af te leggen in het kader van uw asielprocedure. Integendeel, het attest stelt duidelijk dat u wel degelijk in staat bent verklaringen af te leggen maar dat een zachtere aanpak en het geregeld voorzien van pauzes wordt aanbevolen. Er heeft echter geen persoonlijk onderhoud plaatsgevonden op het CGVS. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Waar verzoekers hekelen dat zij niet werden gehoord door de commissaris-generaal en zij voorhouden dat verweerder aan de hand van een kort gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken onmogelijk in staat is om een correct beeld te krijgen over hun problemen, kunnen zij in geen geval worden gevolgd. In casu blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekers heeft geregistreerd en van hen een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekers in de gelegenheid gesteld werden nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissingen heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekers aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekers wel degelijk werden gehoord en dat zij hun nieuwe elementen in het kader van hun huidig verzoek op nuttige wijze naar voor konden brengen. De Raad wijst er op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van hun huidig verzoek werd aan verzoekers verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van hun verklaringen aldaar na zou gaan of hun aanvraag al dan niet in overweging diende te worden genomen, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekers voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekers werden hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van hun aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekers waren bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van hun verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekers in hun verzoekschrift eveneens nalaten om te verduidelijken welke concrete,

belangwekkende elementen zij niet hebben kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissingen.

Waar verzoekers opwerpen dat geen rekening werd gehouden met hun verblijf in Turkije, verwijst de Raad opnieuw naar de beslissing in hoofde van verzoeker waarin dienaangaande het volgende wordt gemotiveerd: "Uw verklaring dat u eigenlijk twee jaar in Turkije hebt gewoond voor u naar België kwam verandert evenmin iets aan de vaststelling dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u nagenoeg uw volledige leven als Afghaans vluchteling in Mashad hebt gewoond."

Waar verzoeker voorhouden dat verweerder eveneens nagelaten heeft om rekening te houden met de medische problemen van hun zoon, kunnen zij wederom niet worden gevolgd. De bestreden beslissingen luidt dienaangaande: "Wat betreft de medische problematiek van uw zoon M.(...), waar u tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van uw eerste verzoek al naar hebt verwezen (CGVS eerste verzoek, p. 23 en 25), dient erop te worden gewezen te worden dat M.(...) momenteel slechts drie jaar oud is. Er dient opgemerkt dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980."

Waar verzoekers opperen dat zij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan in een situatie van isolement terecht zullen komen en er gemarginaliseerd zullen worden, wijst de Raad er op dat verzoekers hun vrees in concreto dienen aan te tonen. Verzoekers blijven hier echter in gebreke nu zij louter verwijzen naar het rapport "Treatment van Returnees". Nergens uit hun verklaringen is echter gebleken of en wat zij dienen te vrezen en dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zullen kennen. Verzoekers leggen immers ongeloofwaardige verklaringen af over hun eerdere verblijfplaatsen. De Raad benadrukt dat zowel de commissaris-generaal als de Raad nog steeds in het ongewisse verkeren over waar verzoekers voor hun aankomst in België in Afghanistan of elders leefden, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij hun werkelijke streek van herkomst verlaten hebben. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengen verzoekers geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan anders gepercipieerd en geïsoleerd zal worden. Een onderzoek naar de mogelijkheid tot terugkeer naar Afghanistan voor Afghaanse onderdanen die gedurende vele jaren in Iran hebben verbleven, is te dezen dan ook irrelevant daar geen geloof wordt gehecht aan hun verklaringen over hun beweerde verblijfplaatsen voor hun komst naar België noch aan hun bewering dat zij van hun geboorte tot enkele weken voor hun aankomst in België als Afghaanse vluchtelingen in de Iraanse stad Mashad verbleven.

De Raad onderstreept nog dat de door verzoekers aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

4.2. Aan verzoekers hun Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoekers maken echter niet aannemelijk voor hun komst naar België als Afghaans vluchteling in de Iraanse stad Mashad te hebben verbleven, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan vermag hieraan geen afbreuk te doen. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekers geen elementen aanbrengen waarom zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen. Verzoekers maken derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

In zoverre verzoekers onder verwijzing naar het arrest "Elgafaji" aanvoeren dat zij het risico lopen slachtoffer te worden van ernstige schade, gelet ook op de gezondheidstoestand van verzoeker en hun zoon, herhaalt de Raad dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door hen voorgehouden verblijfplaatsen en -omstandigheden voor hun komst naar België. Verzoekers kunnen zich aldus niet dienstig beroepen op het arrest "Elgafaji", waar het HvJ oordeelde dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming."

5. *Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 21 november 2018, voeren verzoekende partijen aan dat er voor hen geen sprake kan zijn van een intern vestigingsalternatief aangezien de zoon van verzoekster autistisch is en haar echtgenoot opgenomen werd in de psychiatrie. Met dit laatste werd geen rekening gehouden bij de beoordeling van zijn verklaringen, en evenmin werd de gezondheidstoestand meegenomen in de algehele beoordeling. Voorts wijzen zij erop dat verzoeker plat Perzisch spreekt, waaruit dient afgeleid te worden dat hij zijn hele leven in Iran woonde. Verzoekende partijen wijzen er tevens op dat verzoeksters vader hier is overleden en dat ook met dit element geen rekening werd gehouden. Verzoekende partijen verwijzen nog naar twee arresten van de Raad. Zij lichten toe dat Afghanen die hun hele leven in Iran hebben verbleven geen of weinig kennis hebben over hun land van herkomst en dat ook rekening dient gehouden te worden met de gezondheidsproblematiek, zoals in beide arresten van de Raad reeds wordt gesteld. Tot wijzen verzoekende partijen op artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn.

4.2. Bij aanvullende nota van 17 januari 2019 laten verzoekende partijen een deel van de medische stukken over van verzoekster en hun kind geworden bij aangetekend schrijven. Wat betreft de medische stukken over de opname van verzoeker in een psychiatrische instelling, wordt verwezen naar de mail van zijn sociaal assistent.

4.3. De Raad leest in de psycho-medisch attesten van 11 juni 2017 en 26 mei 2018 dat verzoeker als gevolg van een post-traumatische stress-stoornis geregeld last heeft van dissociaties. Uit een overzicht van verzoekers medisch dossier neergelegd ter terechtzitting komt verder naar voor dat hij reeds sinds oktober 2016 psychische klachten vertoont, hij onder psychiatrische begeleiding is, meerdere medicamenten inneemt en in september 2018 voor een week werd opgenomen in de psychiatrische ziekenhuisafdeling. Heden wordt te kennen gegeven dat verzoeker (opnieuw) is opgenomen in de psychiatrie, wat bevestigd wordt door een sociaal assistent bij het OC Linkeroever (zie mail gevoegd bij aanvullende nota van 17 januari 2019).

Gelet op voorgaande, kan niet worden uitgesloten dat verzoekers psychisch welzijn reeds een weerslag heeft gehad op zijn cognitieve vaardigheden ten tijde van het eerste verzoek om internationale bescherming. Dit geldt des te meer nu verzoeker meerdere medicamenten inneemt en het evenmin duidelijk is welke mogelijke bijwerkingen deze hebben.

Het CGVS heeft in deze een samenwerkingsplicht, in de zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen, met name de ernstige psychiatrische problemen en zijn opname, moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die verzoekers kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De gezondheidstoestand van verzoeker dient te worden meegenomen in de algehele beoordeling, temeer ook met de betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus de vraag rijst of in hoofde van verzoekende partijen omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat zij een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 juli 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS